

COMPOSICIÓ:

Sucre llet b. 5 cigs.; extracte regalèssia, 5 centígrams; extracte diacordi, 3 milhg.; extracte medulla vaca, 3 milhg.; Gomenol, 5 milhg.; sucre mentoanitzat, quantitat suficient per a una pastilla

PASTILLES ASPAIME

Guareixen radicalment la TOS perquè combaten les seves causes
CATARROS, RONQUERES, ANGINES, LARINGITIS, TUBERCULOSSI
PULMONAR, ASMA i totes les afeccions en general de la GOLA,
BRONQUIS i PULMONS

Les PASTILLES ASPAIME superen totes les conegudes per la seva composició, que no pot ésser més racional i científica, gust agradable i per ésser les úniques en les quals hi és resolt el transcendental problema dels medicaments balsàmics i volàtils que es conserven indefinidament i mantenen íntegres les seves meravelloses propietats medicinals per a combatre d'una manera constant, ràpida i eficaç les malalties de les VIES RESPIRATORIES que són causa de TOS i de sufocació

Les PASTILLES ASPAIME són les receptades pels metges
Les PASTILLES ASPAIME són les preferides pels malalts

Exigiu sempre les legítimes PASTILLES ASPAIME i no admeteu substitucions interessades d'escassos o nuls resultats

Les PASTILLES ASPAIME es venen a UNA PESSETA CAPSA en les principals farmàcies; lliurant-se al mateix temps gratuïtament una capsa de mostra, molt còmoda per portar a la butxaca

Especialitat farmacèutica del Laboratori SOKATARG

Oficines: Carrer del Ter, 16 - Telèfon 50791 - Barcelona

NOTA IMPORTANTÍSSIMA: Per a demostrar i convèncer que els ràpids i satisfactoris resultats per a guarir la TOS, mitjançant les PASTILLES ASPAIME, no són possibles amb les seves similars, i que no hi ha actualment d'altres pastilles que puguin superar-les, el Laboratori Sókatarg envia gratis una capseta-mostra de Pastilles Aspaime als que li enviïn el retall d'aquest anunci, acompanyat d'un segell de cinc cèntims, tot dins d'un sobre franquejat amb dos cèntims.

Agusti Bo

TOTS ELS MOBLES I TOT EL MATERIAL PER A CLASSIFICACIO I ARXIU

CORTS, 596. Tel. 10266

la rambla de catalunya

(esport i ciutadania)

DECORACIO MOBLES TAPISSERIES LAMPARAS
TALLERS ILUSTRACIO EXPOSICIO PDEGRACIA 44

Segona jornada dels Campionats de Lliga

Primera Divisió

Els "històrics" Atlètic de Bilbao, Barcelona i Madrid triomfen netament - L'Oviedo empata a Sevilla

ALBERT, porter del Madrid (Foto Arxiu)

A LES CORTS

Athletic de Madrid

1

Barcelona

5

—El del Español no se ha des-tapado hasta ahora.

—¡Ah! Però, ¿usted ha visto jugar al Español en el Campeonato superregional? Pero si no ha jugado completo más que dos partidos, si no recuerdo mal. No nos ha interesado que nos dieran la pena porque si, en una competición que, para nosotros, no tiene ninguna importancia.

—Ahora es cuando cal veure els equips — digué el directiu espanyolista. El Campionat de Catalunya "no nos interesaba", i per això perdíem els partits.

—Esperem les noves declaracions del directiu espanyolista després del resultat d'ahir...

Dels sis gols que ahir encaixà l'Espanyol a Madrid, dos foren marcats de penal, per faltes comeses, naturalment, per Pérez.

El senyor Crespo — àrbitre del partit — volgué venjar els danys dels de Barcelona i es degué dir: —Si a ells els fas por, a mi no. I com que no sempre es trobarà l'Espanyol amb un Melcon al camp, si vol fer un bon paper al Campionat no tindrà més remei que obligar Pérez a jugar com juguen els jugadors nets.

L'avis de Madrid és eloqüent.

En saber-ho l'Eseola, digué per tot comentari:

—Si, està molt bé. Però si en lloc d'un gec enriquetat, aquest senyor Crespo s'hagués trobat al camp amb una samarreta blau-vermella, potser no hauria estat tan valent...

Ahí a la tarda, al camp del Júpiter, un bon home, amb la gorra ben ensorradada, gairebé tapant-li els ulls, bufanda al coll, anava, sense donar-se pressa, d'una llotja a l'altra oferint participacions d'una pesseta a no sabem quin número de la propera rifa de Nadal.

—Doneu-vos pressa, que porto la "grossa".

—Que ja s'acaben...

—Que no n'hi haurà per qui en voldrà...

—Que només són de "pela"...

L'home, xino-xano, anava amunt i avall, sense amoinar-se. Hi havia qui n'hi comprava, qui no. Però el seguia exactament amb els mateixos ditzartrats:

—Que ja s'acaben...

—Que només són de "pela"...

—Que suma nou...

En arribar per setena o vuitena vegada a la llotja de la premsa, un company es determinà a comprar un parell d'apuntacions. I quina sorpresa no seria la dels altres reunits quan, en mirar-les lleugerament, "PENYA MUTS"!

—Que en sou, vos, d'aquesta "Penya"? — va preguntar un altre company a l'home de la bu-

fanda al coll i la gorra ensorradada fins als ulls.

—Si, senyor...

—Dones, en bona fe que ningú no ho diria...

Primera volta del Campionat de Catalunya, primera categoria grup B.

L'Europa guanya un partit darrer l'altre. Eufòria. Socios a dotzenes. Entusiasme boig. Campions?

—No. Això si que no. No ens convé. Massa aviat. El grup A reporta despeses considerables. Nosaltres — all — tenim, dissortadament, molta experiència. Cal anar amb peus de plom, puxar que sabem el pa que s'hi dona a la primera categoria, grup A...

Segona volta del Campionat de Catalunya, grup B.

L'Europa perd un partit darrer l'altre. Pesimismo. Dotzenes de socis que malparlen de tot i de tothom: dels directius, de l'entrenador, dels jugadors...

Correm-hi tots. Però gracies precisament als jugadors, a l'entrenador — ahir entrenador i jugador, ahir — i als directius, l'Europa, guanyant el partit al Martinec es lliurava de la possibilitat d'un descens de categoria, mortal de necessitat...

Ahí al matí, al camp de l'Europa, mentre es jugava el partit dels segons equips Martinenc-Europa, van trobar-se dos amics, socis del club gracienc. Discutien

Segona Divisió

El Donòstia empata al poble Nou i triomfen Arenas, Badalona i Baracaldo, aquest darrer en camp contrari

que si a la tarda guanyarien o no guanyarien. La conversa va acabar amb aquestes paraules:

—Res; si aquesta tarda perdes, hi haurà una "estripada" de car-nets que farà por!

—Si perdes — replicà l'altre — davant dels senyors Vieta i Saló, l'estripo!

Però vet act que a la tarda van tornar-se a trobar els dos amics, i l'un digué:

—No, sembla que hagin tingut por de les balces!...

I l'altre va contestar:

—I si ho fèssim, això, cada diumenge?

Torres, el notable extrem esquerre del Badalona, és vigilant d'ofici.

El ricot hi ha dies que, si no li passen gaire, joc, "clavat" a la ratlla d'aut, s'abateix, sense, però, que s'arribi a dormir.

Forgues, que li conec el flac, s'abateix que fa, quan vol que "arregui" i llença una de les seves bones centrades?

—Ep, tu, Torres! — li fa, bo i picant de mans.

Lavors, Torres, s'exhibeix del tot i crida:

—Voy!

En unes recents declaracions, Jack Dempsey, l'ex-campió mundial de boxa, ha dit a un periodista americà el que segueix:

—A part del negre — referint-se a Joe Louis — ara no hi ha boxadors de qualitat. No veig la raó per què no han de sortir dignes adversaris del negre, si no és la que se suposa que als boxadors d'ara no se'ls donen les oportunitats que als d'abans.

Bé, Dempsey és tot un "cantamanyanes". Quan Harry Wills feia crepitat la lona dels "rings" americans amb la potència hipodràulica dels seus punts, Dempsey també es donava oportunitats a Harry Wills. Li va donar la gran "oportunitat" de no batre's amb ell, perquè — segons deien — era negre.

PRIMERA DIVISIO

A Santander: Racing-Valencia, 6-2.
A Sevilla: Sevilla-Oviedo, 1-1.
A Barcelona: Barcelona-Ath. Madrid, 5-1.
A Madrid: Madrid-Espanyol, 6-0.
A Pamplona: Osasuna-Hércules, 3-0.
A Bilbao: Ath. Bilbao-Betis, 7-0.

CLASIFICACIO

Madrid	2	2	0	7	0	4
Ath. Bilbao	2	1	0	10	3	3
Oviedo	2	0	2	0	4	2
Betis	2	1	0	1	5	8
Barcelona	2	1	0	1	5	2
Espanyol	2	1	0	1	1	8
Valencia	2	1	0	1	7	6
R. Santander	2	1	0	1	6	3
Osasuna	2	1	0	1	4	5
Ath. Madrid	2	1	0	1	2	5
Sevilla	2	0	1	1	1	6
Hércules	2	0	0	2	0	4

EL SEGON GOL DEL BARCELONA
Vantolrà ha rematat amb el cap una centrada de Torredellot. Guillermo no és a temps a deturar la bola en la seva rapidíssima trajectòria (Foto Berd-Buyosa)

De Madrid estant

La sorollosa derrota de l'Espanyol, vista pel nostre redactor especial

Madrid, 17. — Comprenem perfectament que un equip al qual abans d'acabar el primer temps li expulsin un jugador, tenint ja tres gols en contra, es desmoralitzi. Ho comprenem més encara quan aquest jugador representa, tant com Soler, l'Espanyol. Però... situem els esdeveniments abans que sorgís el primer incident, i examinant amb imparcialitat el joc realitzat per l'Espanyol durant els primers trenta-cinc minuts de joc, no encertàvem a comprendre com pogué vèncer el diumenge anterior el Barcelona. A i no vèiem sinó quatre homes — Martorell i els mitjos — debatre's contra l'equip propietari del terreny. La davant era rebia pilotes. Avançava bé, perfectament, combinant una bonica sèrie de passes. Però no trobava mai el moment del xut final, ço que donava lloc a què la defensa contrària li prenguessi totes les pilotes. La defensa espanyolista es mostrava també lenta, insegura, i deixava desamparar Martorell davant la pressió dels davanters blancs.

Fins aquell moment, però, el partit resultava interessant. No hi havia domini per part de cap dels dos equips. Els jugadors practicaven un joc correcte, ràpid, vistós. Ineficax, també, perquè si els espanyolistes no tiraven, els madrilenys ho feien als nivells o als recons dels corners. Els espanyolistes no donaven joc als seus extrems, entossuats a avançar pel mitjà taca en la qual no els deixaven complir llurs desigs Bonet, Quincoces i Mardones. Per llur part, els davanters madrilenys avançaven millor pel seu costat esquerre, en el qual Lecué i Emilin eren menys vigilats per l'espada que Lluís Reguero i Kellemen, força subjeccats per Lecuona. I vingué el primer gol. Un gol que deixà docubadats tots els jugadors dels dos bàndols i el públic. Aquella bola, fallada excessivament pels dos defenses, per un davanter i pel porter, entrà a la porteria com podia haver anat fora. Arribà fins al fons de la xarxa, sola, rodant lentament, sense que ningú no l'empenyés, mentre uns quants

metres més enllà, en un bon all, els jugadors blanc-vermells puntejats de peu enlaira, a la recerca d'una pilota, que ningú no sabia on era. Era gairebé una escena pirandelliana: "una i ja a la recerca d'un jugador". O també: "quatre jugadors a la recerca d'una pilota". Diem justament, en honor i defensa de Martorell, que fou la seva defen que el descol·locà en fallar inexplicablement aquella pilota, que no tenia cap dificultat.

El segon gol no fou tan innocent i insulsi com l'anterior. No obstant, els dos equips continuaven jugant correctament, procurant els uns augmentar el marcador i els altres no. A diferència. Una bonica jugada de l'ala esquerra espanyolista originà un moment difícil a la porteria d'Alborete, resultat a darrera hora per Quincoces. Registrem també un altre avanç de Quesada, amb una ajudada que no trobà rematador. I llavors fou quan es produí l'aspecte del partit, que el convertí en un renyit enfront apassionat i violent. Un llarg aclariment de la defensa madrilenya fou recollit per Sañudo, sol, en mig del camp. Avança aquest a tot gas, burlant l'única defensa que li priva el pas. Els dos jugadors s'apropen ràpidament a la porteria. I el defensa espanyolista, veient inevitable el gol, s'agafa a Sañudo i li priva de xutar. L'àrbitre marca el penalty corresponent. I aquí fou Troia.

Va ésser, efectivament, penalty? No ho va ésser? Els espanyolistes asseguraven que la falta s'havia fet fora de l'àrea. Sañudo i Reguero asseguraven el contrari. Hem de reconèixer que l'àrbitre, en ordenar el castig, no s'hi pensa gens i no va esperar a escoltar opinions de jugadors ni de líters. Assenyala el circel fatal sense el més petit dubte. Tenia raó? La tenen els jugadors blanc-blau? Si optem per comp te propi, direm que creiem, amb els espanyolistes, que la falta s'havia fet fora de l'àrea efectivament. Però que la velocitat que duia Sañudo a es permetre, al (Acaba a la pàgina 7)

EL BARCELONA MARCA EL SEU TERCER GOL
Eseola, en posició forçada, ha llançat un xut ras i la pilota, després de rebotejar contra el pal, travessa la línia de gol. Escalà, a terra, és auxiliat pels seus companys (Foto Berd-Buyosa)

Després del primer partit de Lliga (Espanyol-Barcelona, a Sarrià) un directiu espanyolista, engriscat pel triomf del seu equip, declarà a un redactor de El Mundo Deportivo:

—No hay que olvidar que el Campeonato de Lliga no es lo mismo que el torneo regional. Ahora es cuando hay que ver jugar a los equipos.

Un accident desgraciat ocasionà en els darrers minuts del partit una sensible lesió. Marin, en disputar la pilota a Areso, caigué, amb tan mala sort, que hagué d'esser retirat del camp en braços dels seus companys. Sembla que la lesió, a la clau-